

Kanta txarrak eta beste

Manuel Delgadok behin eta berriro esaten zigun klasean, bere ohiko grazia eta argitasunez, amodiozko abesti txarretan daudela egia borobilenak. Eta bere erreperitorio propioa ateratzen zuen orduan. Ella Baila Sola, *Amores de barra*: “*Amores de barra y un lápiz de labios mal puesto en el baño, colirio en los ojos pegote de rimel la copa en la mano y vuelvo a tu lado. (...) Son las doce, hasta las cinco te utilizaré, no hace falta que mañana te vuelva a ver, sólo un coche necesito para volver, ciao cariño, esta noche lo he pasado bien*”. Taberna zuloetako ordu txiki-tako maitasun baldarrak. Nola ulertu baina? Galdetzen dut nik orain. Amodio gabeko sexu hotzaren kritika gisa? Maitasun eternalaren eta familiaren aldarrikapen gisa? Taldeari eginiko elkarrizketa zahar bat leitu eta, arraioa, tiroa beste alde batetik doala ulertu dut. Galdera: “*¿Y por qué cantáis tanto al desamor?*”. Erantzuna: “*Es otra forma de resolver, le hablamos a los chicos con ironía y cierto toque de optimismo. Un reproche de ésos de tú me dejas pero yo soy la fuerte. Ya es hora de que la mujer se muestre fuerte, no estamos toda la vida llorando*”. Mezudun abestia, beraz, edukia duena, konprometitua, kantagintza soziala.

Seguruenik, ordea, herri kulturak eta pop kulturak partekatzen duten kontua da beren letretan egia esatearena. Ez da Marta eta Mariliaren ondarea soilik. Jazzeko estandarrek hor ditugu aho beteko egiak nahi izanez gero: “*All that I want in all of this world is you*” (*All The Things You Are*), “*You are my favourite work of art*” (*My Funny Valentine*), “*You don't know what love is until you've loved a love you've had to lose*” (*You Don't Know What Love Is*), “*My heart should be well-schooled 'cause*

MARC CAMPÀ

Beñat Sarasola

Urkiza

Padrón

I've been fooled in the past, and still I fall in love too easily” (*I Fall In Love Too Easily*). Eta horrela jarrai nezake urteko ttakun (h)errenkak osatu arte. Eta ez litzateke betelana.

Eta pop abestietan ere beste horrenbeste, egiak zientoka, eta ez soilik kanta kaskarretan. “*She says she loves you and you know that can't be bad*” (*She Loves You*), “*Hemen gaude ta poztutzen naiz ta ziur zure aita ere bai*” (*Lau Teilatu*), “*The book of love is long and boring (...) But I, I love it when you read to me*” (*The Book Of Love*). Azken hau, The Magnetic Fields taldearena, 69 Love Songs diskokoa, 69 amodio kante osatzen duten bildumakoa alegia. Baina, nire irudiko, pop musikan egia berdaderoenak bota zituenak Family talde donostiarra izan zen 90. harmakadan; bestela, ea nork aurkitzen duen honakoa baino egia borobilagorik: “*Porque tú eres la estrella de mi corazón surcando el cielo de nuestro amor. Me gusta mirar tu cara graciosa cuando bebes limón*” (*Dame estrellas o limones*).

Hauen guztien aldean, poeten egiak eskribauenak dira, Platonek aspaldi handian ohartarazi legez, gezurtxo ttikiak. Poetak luzamendutan ibiltzen dira (gara?), egiari beldurra izango baliote bezala. “*Quiero hacer contigo/ lo que la primavera hace con los cerezos*” (*Poema 14, Pablo Neruda*). Edo bestela, sinpleki, beren burua engainatzen, “*Andere begi urdin/Zu joanik ere berdin/Bai pozik naizela!*” (*Eder Bati, Jon Mirande*). Poetak edertasuna eta egiaren artean aukeratu behar badu, lehenengoaren alde egingo baitu itsumustuan. Horixe bera leporatu zion behin Koldo Iza-girrek (poema batean): “*Ez haiz gauza gezurra bezain eder esateko egia*”.

Barkaidazu Jose Luis. ■

« Poetak luzamendutan ibiltzen dira (gara?), egiari beldurra izango baliote bezala. (...) Poetak edertasuna eta egiaren artean aukeratu behar badu, lehenengoaren alde egingo baitu itsumustuan »